

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 13 października 2017 roku w sprawie z powództwa Towarzystwa (...) S.A. w W. przeciwko J. P. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Pabianicach oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż strona powodowa nie udowodniła, iż zbywcę pojazdu K. O. i powoda łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia OC – podczas gdy w toku sprawy powód przedłożył polisę nr (...), z której dochodzi roszczenia objętego niniejszym pozwem, która została podpisana przez K. O.;
2. naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. mających wpływ na wynik sprawy poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów:
  - a) przez przyjęcie, że pozwany kupił pojazd o numerze rejestracyjnym (...), zaś umowa, na podstawie której powód dochodzi należności dotyczy pojazdu o nr rej (...), wobec czego powód nie wykazał zasadności roszczenia – podczas gdy rozbieżność w numerze rejestracyjnym wskazanym w polisie i umowie sprzedaży wynika z oczywistej omyłki pisarskiej a o tożsamości pojazdu świadczy ten sam nr VIN (...), co potwierdził również Sąd I instancji;
  - b) poprzez przyjęcie, że polisa nr (...) stanowi polisę wznowioną automatycznie na podstawie art. 28 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152) podczas gdy polisa ta nie została zawarta w trybie art. 28 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego J. P. na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 685,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 20.05.2016 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna, co skutkuje jej oddaleniem.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. rozpoznał apelację na rozprawie w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć należy również, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy, apelacja ograniczona wiąże Sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygn. III CZP 49/07, publ. OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55).

Powód wśród zarzutów naruszenia prawa procesowego zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Zauważyć jednak należy, że podnoszony przez powoda zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie został przez niego sprecyzowany,

a wobec tego nie sposób wywnioskować, w zakresie których konkretnych dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, miałyby zostać przekroczone granice ich swobodnej oceny. Prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącą konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki SN: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, Lex nr 172176 i z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, Lex nr 174185). Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. W niniejszej sprawie skarżący – poza samym sformułowaniem wskazanego zarzutu – zaniechał również jakiegokolwiek jego uzasadnienia, tym samym dokonanie oceny prawidłowości zaskarżonego w kontekście tego zarzutu nie jest możliwe. Zadaniem Sądu odwoławczego nie jest z pewnością podejmowanie prób odgadnięcia intencji skarżącego, zwłaszcza jeśli jest on reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, do którego oczywistych zadań należy precyzyjne i zrozumiałe sformułowanie zarzutu podnoszonego w redagowanym środku zaskarżenia.

Skarżący kwestionując ustalenia Sądu I instancji usiłuje wykazać, iż wbrew stanowisku zajętemu przez Sąd Rejonowy, na mocy umowy sprzedaży z dnia 9 czerwca 2014 roku pozwany nabył pojazd marki S. (...) nr rej. (...), nr VIN (...) objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach polisy nr (...). W ocenie Sądu Okręgowego pogląd ten nie został jednak oparty na dostatecznych podstawach. Zgromadzony bowiem w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie potwierdza faktu zawarcia przez pozwanego umowy, której przedmiotem był pojazd o numerze rejestracyjnym (...). Jak wynika bowiem z akt sprawy pozwany kupił pojazd o numerze rejestracyjnym (...). Powód przedkładając do akt umowę ubezpieczenia w zakresie o.c. dotyczącą pojazdu o innym numerze rejestracyjnym, niż zakupiony przez pozwanego nie wyjaśnił w toku procesu z czego wynika ta rozbieżność. Obecnie zaś prezentowane stanowisko, jakoby była ona wynikiem jedynie omyłki pisarskiej nie mogło odnieść zamierzonego skutku, a już w szczególności nie może powodować negatywnych konsekwencji dla pozwanego, którego zeznania nie budziły wątpliwości w zakresie podnoszonych zaprzeczeń i zarzutów.

Za wadliwie postawiony i sformułowany uznać należało zarzut naruszenia art. 6 k.c. Według skarżącego naruszenie powołanego przepisu polegało na błędnym przyjęciu, że powód nie udowodnił zasadności dochodzonego roszczenia, tj. nie wykazał, iż zbywcę pojazdu K. O. i powoda łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia OC – podczas gdy w toku sprawy powód przedłożył polisę nr (...), z której dochodzi roszczenia objętego niniejszym pozwem. Tymczasem przepis ten w rzeczywistości stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. O naruszeniu art. 6 k.c. można powiedzieć, gdyby sąd orzekający przypisał obowiązek dowodowy innej stronie, nie tej, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Poprawne postawienie tego zarzutu wymaga zatem wskazania, jaki jest właściwy rozkład ciężaru dowodu, do czego często konieczne będzie wskazanie innych przepisów prawa materialnego, z których rozkład ten wynika. W aktualnej sprawie problem sprowadzał się do tego, że Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał faktu zawarcia umowy ubezpieczenia o.c. dotyczącego nabytego przez pozwanego pojazdu. Pozwany kupił bowiem pojazd o numerze rejestracyjnym (...), zaś umowa na podstawie której powód dochodzi należności dotyczy pojazdu o numerze rejestracyjnym numer (...). Nie ulega zaś wątpliwości, że zgodnie z art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia tej okoliczności spoczywał na powodzie. Prawidłowa jest zatem konkluzja Sądu Rejonowego, że przedmiotowe żądanie jako nieudowodnione należało oddalić.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.